

תודה' לוטיקן

בדיוק ביום א', ראשון לשבוע קריאת פרשת 'לך לך' נפתח בוטיקן כנס הבישופים, הנועל שעריו היום יום שני לקריאת רכישת 'מערת המכפלה' על ידי אברהם אבינו ע"ה, אבל לא מבלי שבשבת 'וירא' יצא האפיפיור בקול תרועה רמה בהאשמה צבועה נגד 'ניצול כתבי הקודש להצדיק הכיבוש' על ידי ישראל. כמובן, לא שכח האפיפיור לצרף להצהרה תגרנית זו, שני העקרונות העומדים בבסיס כל ה'מינות' הקדמונית והמאוחרת. הראשון, ש'אין עוד דבר כזה העם הנבחר, כל הגברים והנשים הפכו לעם הנבחר', והשני 'לא יכולים לדבר על הארץ המובטחת לעם היהודי'. פעם נוספת, כגולת כותרת של אלפיים שנות זיוף המסר התנכ"י, חוזר הוטיקן, המונהג ע"י אפיפיור שעברו ונטיותיו האנטישמיות נעשו כבר לשם דבר, על המסר הנוצרי המפורסם השולל מכל וכל 'בחירת ישראל' (שלילת הקודש במשפחת העמים) והשולל קדושתה המיוחדת של א"י לעם ישראל (שלילת הקדושה במרחב ובמקום). כיודע האנטישמיות לא הצטיינה מעולם בכשרונות מיוחדים בתחום הלוגיקה, ולכן לא נמנע מהוטיקן מצביעות בלתי נסבלת המאפיינת אותו כבר אלפיים שנה, בהצהירו 'עיר הקודש ירושלים תוכל לזכות למעמדה הצודק הנותן ביטוי לאופייה המיוחד, לקדושתה, למורשתה הדתית בעיני שלושת הדתות היהדות, הנצרות והאיסלם' תוך תקווה ש'פתרון שתי מדינות תיהפך למציאות ולא תישאר בבחינת חלום'. הנה שבכירי הדת ששללה לאורך כל הדורות כל מושג של לאומיות וכל שכן של 'מדינה' לגבי העמים כולם, וכל זה בשם 'אוניברסליות' בלתי מסויגת ומדומה, ואף קמה על בסיס שלילת מושג הלאומיות וה'מדינה', נהפכת היום ל'דון-קישוט' של המדינה ה'פלסטינאית'! ואותו ווטיקן שלחם בחירוף נפש ב-47 נגד הקמת מדינת ישראל, למרות טבח ששת המיליונים שהוא נושא במלא האחריות עליו, מתוך 'רגשי הצדק' אשר לו, ואף המשמשים בסיס לכל התיאולוגיה שלו, חש לפתע פתאום 'חובה' מוסרית להקים 'מדינה פלסטינאית' באותם הגבולות שלא רק שלל מישראל, אלא שלל אותם מכל העולם. כנראה 'עושק' מצד האיסלם עדיף בעיניו על פני 'עושק' מצד ישראל.

ופלא הוא, שדת זו, שיצאה במשך כמעט אלפיים שנה למסעי הצלב כדי לכבוש את ארץ ישראל – לא מבלי שתבצע בכל מסע כזה טבח ברבבות יהודים, ולעתים קרובות תוך ניצול הלאמת רכושם למימון מסעי הצלב – מעיזה כיום לתת לנו שיעורי מוסר לכשאנו משיבים לעצמנו את זכויותינו הלגיטימיות! מה לצאצאי

'ויזיגוטים' ו'גלים' ושאר ברברי אירופה לטעון לזכויות על א"י?! והלא כל מסעי הצלב בוצעו תמיד בהשראת האפיפיורים והיה משום מה לא רק 'הצדק' במלא התגלמותו, אלא אף חובה דתית ממעלה ראשונה. אך איך כיום, לפתע פתאום, מתכחש הוטיקן לזכות בעליה הלגיטימיים של א"י לשוב לארץ המובטחת ירושת אבותיהם, ברכת ה' אל אברהם, שלמרות ברכה זו טרח לקנות אותה בכסף מלא מכל 'עפרונים חיתיים' למיניהם.

אם היה האפיפיור ושאר הבישופים שעמו מודים באמת בטעותם ההיסטורית, הייתי מציע להם לאמץ את עמדת הסופר הדגול הצרפתי P.CLAUDEL שנמנה באופן אדוק על בני דתם, ושהיה כמותם ברוב חייו אנטישמי, אבל שלאחר השואה לא היסס לחזור בו ולהצהיר בעקבות הקמת מדינת ישראל: '...נוכחנו ללא צל של ספק למאורע עצום בהיסטוריית האנושות. אנשים בעלי רצון טוב, נוצרים ויהודים, קמו בהמוניהם לשים קץ לעריצות ההיטלריאנית ולהשמדת היהודים הנרדפים ע"י הנאצים באירופה כולה.

ענויים גרם למותם של מליוני מתי קדושים, אבל לאחר המלחמה, ישראל, באופן נפלא, קבל במתנה את ארצו. הוא החזיר לעצמו את כוחותיו החיונים לאחר שטף הדם הנורא של שנות הארבעים על מנת לכבוש בחזרה המולדת שה' נתן לאברהם. נגד רצונם של העמים ושל האומות, ישראל מצא בחזרה את הדרך לפלסטינה. כמעט לבדו, נגד העולם כולו, הוא הצליח לנצח, וזה בלי ספק משום שלא היתה לו ברירה. יד ה', ובאופן נגלה, הובילה את היהודים, על מנת לעוקרם מתחת שעבוד האומות, כפי שנהגה בעבר, על מנת להוציאם ממצרים. איך לא לראות במאורעות כה יוצאי דופן, ידה של ההשגחה המכוונת, ואיך לא להבין מתוכם את הגשמת נבואות התנ"ך בשיבה כל כך נסיית זו?

והנה שבנו הבכור של אלוקים חוזר להיות שומר המקומות הקדושים. צריך להיות עוור כדי לא לראות בתופעה זו התערבות ה'. מהי כוונתו? להצהיר מחדש ולאפשר הגשמת היעוד הכלל-עולמי של ישראל. קו האופי המלהיב אותי אצל היהודים, הוא שהם אזרחי העולם דוקא, שבמשך מאות בשנים האנושות כולה שימשה להם מולדת, מעבר לזמן, מעבר למחיצות הלאומיות והשבטיות, מעבר להבדלי לשונות ותרבויות. וזה משום שלמען האמת, המסר של ישראל פונה אל האדם הטהור כפי שהוא יצא מידי יוצרו בבוקרו הראשון של העולם'.

לכן, לכשבו ברגע שקראנו בהפטרות 'לך לך' את אישור בחירתנו 'ואתה ישראל עבדי, יעקב אשר בחרתיו, זרע אברהם אוהבי', בחר לו הוטיקן לחזור על הכפירה בדבר ה', על הכפירה בבחירה בעמו, תוך חזרה במהדורה עדכנית על המסר האנטישמי המזמין מחיקת עם זה מעל מפת ההיסטוריה, אנו מעלים חיוך על שפתותינו,

משום שעמנו כבר ניצח. הוא הוכיח את ייחודו ואישש את בעלותו על אדמת קודש זו.

ולא רק על חשיפת פרצופו האמיתי של הוטיקן עלנו להודות לאפיפיור, אלא, אולי עוד יותר על גולת הכותרת מנקודת הראות של העם היושב בציון שהוא מעניק לנו, והיא, החפיפה הנפלאה בין הצהרתו 'אין כל היתר להתבסס על עמדות תנכיות ותיאולוגיות כדי להפוך אותן למנוף להצדקת עוולות' ובין כל ההצהרות שנשמעו מאדריכלי אוסלו כבר משלביהם הראשונים של הסכמי חרפה אלה כגון 'אין התנ"ך מפת פוליטית מדינית'. לכשהצהרה זו מתווספת לשלילת בחירת ישראל, בחירה המזוהה בחוגים אלה עם 'גזענות', ואנו חשים היטב איך כל הרצונות מסוג 'מדינת כל תושביה', 'הפסקת הכיבוש' וכדו' אינם אלא מהדורה מודרנית ומחולנת של התפישה הנוצרית. כנראה שעם ישראל מוצא את עצמו בכל דור ודור מוקף מ'לבן הארמי' (אולי בגלל גלימתו הלבנה כברומא) המנסה להשמידו בהיותו גולה, ואחיינו עשיו האורב לו בשובו אל אדמתו והחובר עם ישמעאל (הוא נשא מחל בתו לאשה) כדי לשלול זכות קיומנו ובעלותנו על ארץ ה', ואנו נדרשים לעמוד איתני רוח להגשים ברכת ה' 'לזרעך אתן את הארץ הזאת' 'למען ספר שמי בכל הארץ', ובלי ספק כך יהיה בע"ה.

הרב ד"ר אליהו זייני

ראש ישיבת 'אור וישועה' חיפה